

Til § 21.

Efter den gældende lovs § 22, stk. 2, kan offentlige myndigheder kun stemple de dokumenter, som de selv udfærdiger, medens stempelingen af andre dokumenter kan foretages af dommere, notarius publicus, politimestre, sognefogeder, og — som det mest almindelige — stempelpapirforhandlere. Disse regler er af stempelovsudvalget foreslået afløst af en regel (udvalgets udkast § 20, stk. 1), hvorefter parterne i alle tilfælde selv skal kunne stemple. Til støtte for dette forslag anfører udvalget dels, at det vil være en for parterne særdeles praktisk ordning, dels at adgangen til selv at stemple allerede er indført — med hjemmel i den gældende lovs § 22, stk. 2 og stk. 3 — for så vidt angår visse dokumenter, der udstedes af banker, forsikrings-selskaber m. fl., og for så vidt angår ansøgninger, stævninger, vekslers samt dokumenter, hvis pligtige stempel ikke overstiger 10 kr.

Det må imidlertid anses for betænkeligt at følge stempelovsudvalgets indstilling på dette punkt. I modsætning til de fleste andre afgiftsformer er der ikke ved stempelafgiften nogen offentlig myndighed, som ved afgiftspligtens indtræden kontrollerer, om afgiften bliver erlagt. Ganske vist gælder det for mange dokumenter, at de for at opnå gyldighed eller fornøden retsbeskyttelse skal registreres eller anmeldes hos en offentlig myndighed, men der er også et meget stort — og i afgiftsmæssig henseende væsentligt — antal dokumenter (f. eks. lejekontrakter, købekontrakter, entreprisekontrakter, gældsbreve), der som det normale ikke bliver forelagt nogen offentlig myndighed hverken ved oprettelsen eller senere. For disse dokumenters vedkommende vil det altså bero på helt tilfældige omstændigheder, om afgiftserlæggelsen undergives kontrol, og man må derfor befrygte, at afgiftserlæggelsen så i mange tilfælde vil blive udskudt, indtil dokumentet eventuelt skal forelægges for en myndighed. Bibeholder man den gældende regel, hvorefter datoen for stempelingen foretages anføres af en myndighed eller en forhandler, vil fristelsen til at udsætte stempelingen være betydeligt mindre, idet den for sene stempeling — som kan medføre bødestraf, jfr. forslaget § 87 — i så fald må fremgå af dokumentet. Dertil kommer, at fordelene for dokumentudstederne efter udvalgets forslag antagelig vil være af forholdsvis beskedent omfang. Til dokumenter, som skal tinglyses eller registreres, kan stempelmærkerne købes hos den pågældende myndighed, jfr. forslaget § 22. Bibeholder man endvidere adgangen til selv at stemple op til et vist beløb, vil det kun være i tilfælde, hvor afgiften udgør et større beløb, at udstederen må bringe

dokumentet til en forhandler eller anden stempplingsberettiget. For sådanne dokumenters vedkommende vil det formentlig ret sjældent være praktisk for udstederen at have indkøbt mærker i forvejen, og har han ikke det, skal han jo alligevel til en forhandler, der så kan sælge mærkerne og foretage stempelingen på én gang.

Under hensyn til, at foretagelsen af stempelingen i realiteten kun betyder en datering af mærkerne, har man på den anden side anset det for rimeligt, at også offentlige myndigheder, som efter forslaget § 33 skal påse, om dokumenter, som de får i hænde, er behørigt stemplet, er bemyndiget til at give denne attestation.

Ad stk. 1-3. Bestemmelserne er udformet i overensstemmelse med det foran anførte. Bemyndigelsesreglerne i stk. 2 og stk. 3 svarer til den gældende stempelovs § 22, stk. 3 og stk. 2.

Ad stk. 4. Forslaget afløser reglerne i den gældende lovs §§ 19, 20 og 23, stk. 1. Bemyndigelsen for finansministeren til at tillade stempeling på anden måde end ved stempelmærker er allerede i dag udnyttet til maskinel stempeling (med frankeringsmaskine) af policer i en række forsikrings-selskaber. Denne stempplingsform må antages at få stigende betydning i fremtiden. Derimod vil stempeling ved benyttelse af stempelpapir antagelig få stadig mindre betydning, og man har derfor ikke ment, at denne stempplingsform udtrykkelig bør nævnes i loven ved siden af stempeling med stempelmærker.

Til § 22.

I henhold til § 20 i den gældende stempelov træffer finansministeren de nærmere bestemmelser om forhandlingen af stempelpapir og stempelmærker, og efter de af finansministeren i henhold hertil truffne bestemmelser er der til hver af landets 29 amtstuer henlagt en stempelpapirforhandling, således at den til enhver tid fungerende amtsforvalter er stempelpapirforhandler uden særlig beskikkelse. Medens finansministeren i øvrigt afgør, på hvilke steder, der skal være stempelpapirforhandling, ud nævnes forhandlerne ved disse af amtsforvalterne efter nærmere herom af finansministeren fastsatte direktiver. Stempelpapirforhandlinger er for tiden henlagt til ca. halvdelen af landets tinglysningskontorer, et antal politikontorer, toldkontorer og postkontorer, hvortil kommer et betydeligt antal bog- og papirhandlere.

Den nugældende ordning kan ikke anses for rationel. Som nævnt er et antal stempelpapirforhandlinger henlagt til postkontorer, og den mest praktiske ordning vedrørende forhandling af stempelmærker kunne synes at være den, at man hen-